

tryffeligt sagt, at den i Lov af 29de December 1857 indholdte Forskrifter om Haandværksdrift ogsaa ere gjældende for Barbeernæringen, forsaavidt de paa samme kunne finde Anvendelse. Jeg kan saaledes ikke ansee det for tvivlsomt, at den almindelige Bestemmelse, der indholdes i § 16 i Loven af 29de December 1857, ogsaa maa stude sin Anvendelse med Hensyn til Barbeernæringen, og at naar det i Slutningen af det foreliggende Lovforslag § 2 hedder, at Rettigheden til at betjene ved Barbering udelukkende bliver forbeholdt Barbererne, dette da er at forstaae paa den Maade, at til at holde Medhjælp til at drive Næringen i det Omfang, at man betjener sig af fremmed Hjælp, hører der Borgerskab som Barbeer; men dette Borgerkab gjør ikke nogen Indskrænkning i den almindelige Grundsetning, som er indtalt i § 16 i Loven af 29de December 1857.

Lier: Af den Oplysning, som den høitværende Indenrigsminister nu var saa god at give, kan jeg ikke ulede Andet, end at det, naar den almindelige Næringslov træder i Kraft, staaer Enhver frit for, hvad enten han er Skomager, Skræber eller Ankersmed, at barbere og dertil at benytte sin Kone og sine Børn; men jeg kan virkelig ikke forstaae det Udtryk, der staaer i Slutningen af § 2, nemlig, at Rettigheden til at betjene ved Barbering udelukkende bliver forbeholdt Barbererne; paa anden Maade, end at der deraf maa ulede, at alle Andre ere udelukkede fra at barbere; thi naar Barbererne udelukkende skulle have denne Rettighed, kan jo ingen Anden give sig af dem med. Efter § 16 i Næringsloven staaer det Enhver frit for at ernære sig, som han bedst vil og kan; og til dette sit Erhverv har han Lov til at benytte sin Kone og sine Børns Hjælp; der er ikke i Næringsloven opstillet nogen Indskrænkning med Hensyn til, om Bedkommende vil aabne en Barbeerstue og tage sin Kone og sine Børn til Hjælp. Naar Næringsloven træder i Kraft, er der virkelig ikke nogen Indskrænkning i, saa Henseende; der staaer ikke skrevet i den, hvad der staaer i det her foreliggende Lovforslag, at Rettigheden til Barbering udelukkende bliver forbeholdt Barbererne. Jeg vilde ønske, at Barbererne ved

blivende maatte beholde denne Ret saaledes, at de kunde udelukke alle Andre derfra; men i efter den Maade, hvorpaa jeg opfatter den nævnte Bestemmelse i Næringsloven, kan jeg ikke indsee, at disse to Ting stemme overeens. Efter min Formening er der en Modstrid imellem denne Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag og § 16 i Loven af 29de December 1857.

Indenrigsministeren (ad interim):

Jeg har maasee ikke været saa heldig at udtrykke mig tydeligt i forrige Gång, jeg havde Ordet. Den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, maa ikke overse, at § 5 i denne Lov gjør Næringslovens § 16 anvendelig ogsaa paa Barbeernæringen; det anseer jeg som givet. Nu skal jeg villig indrømme, at Udtrykkene i Slutningen af Lovforslagets § 2 maasee ikke ere heldig valgte, hvilket jo allerede viser sig deri, at de kunne misforstaaes; men Meningen af Paragraphen forekommer mig dog ikke at være tvivlsom. Næringen deles jo ifølge Næringsloven i den frie og bundne Næring, og til at drive den sidste fordres der, at Bedkommende tager Borgerkab eller Næringsbeviis. Naar nu En tager Borgerkab som Barbeer, og der tillægges ham visse Rettigheder som Barbeer, saa vilde Folgen deraf være, naar der ikke stod Andet i Loven, at Alt, hvad der gaaer ind under denne Næring, paa de Steder, hvor den er bunden, maatte blive en bunden Næring; altsaa at alle Andre være udelukkede fra at aarelade, skjære Ligtørne, slibe Knibe og Saxe osv., naar de ved disse forskellige Næringsveie benytte sig af fremmed Medhjælp. Meningen af Loven er altsaa den, at magtet der er tillagt Barbererne Rettighed til denne forskjelligartede Virksomhed, saa bliver det dog paa de Steder, hvor Barbeernæringen er en bunden Næring, kun den egentlige Barbeernæring; der bliver bunden, hele den øvrige Virksomhed vedbliver at være en fri Næring. Det er kun Rettigheden til ved fremmed Medhjælp at betjene ved Barbering, der ikke kan udøves uden Borgerkab, hvorimod Rettighed til uden fremmed Medhjælp at betjene ved Barbering staaer aaben for Enhver i Henhold til Næringslovens § 16. Jeg skal altsaa gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand, at Udtrykkene i § 2 kunde være